

נְשִׁמָתָא

דְּאוּרִיתָא

הוֹרִים וְיְלָדִים לומדים חסידות בצורתא

גיליון 275 | שבת פרשת מטות-מסעי • כ"ח בתמוז תשע"ז

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

המסע אל הגאולה השלמה

ילד/ילדה: נאמר בספר השל"ה (=שני לוחות הברית) שחבר, לפני כ-400 שנה, רבי ישעיה הלוי הורביץ) כי שלוש הפרשות 'מטות', 'מסעי' ו'דברים' נקראות תמיד בשלושת השבועות. והסבה לכך, מוסיף וכותב השל"ה, היא, שיש קשר בין תכנון של פרשות אלה ובין התכנון של ימי בין-המצרים.

מהו הקשר בין פרשות אלה לימי בין-המצרים?

אבא/אמא: ובכן, בשעור הנלמד השבת (=שביעי) של 'מטות-מסעי' (המחברות) מצוה התורה להקים שש ערי-מקלט שמטרתן היא, "לנוס שמה כל מכה נפש בשגגה".

אדם שהרג נפש שלא-בכוונה, ממלץ לו לברח לאחת מאותן שש ערי-המקלט, מפני שרק שם הוא יהיה מוגן מנקמתו של 'גואל הדם'. מחוץ לערי-המקלט מתר לגואל הדם (=קרוב-משפחה של ההרוג) לטל את נפשו של ההורג-בשגגה.

[עד מתי חייב ההורג-בשגגה להשאר בעיר-המקלט? - "עד מות הכהן הגדול". דהינו עד לפטירת הכהן הגדול המשירת בזמן ההריגה-בשגגה. לאחר מכן אסור לגואל הדם להרגו.]

השהיה בעיר-מקלט מכנה 'גלות' וזה כבר מזכיר לנו את ימי בין-המצרים, ימים של צער ואכילות על הגלות.

ילד/ילדה: יותר מזה: גם הסבה לאותה 'גלות' בעיר-המקלט קשורה (על-פי פנימיות הענינים) לסבת הגלות שבה אנו שרויים כבר כמעט אלפים שנה.

לזכות הת' לוי שיחי מרוזוב

לרגל יום הולדתו א' מנחם-אב, לשנת הצלחה בכל המצטרך בגשמיות ורוחניות, נדפס ע"י ולזכות הוריו אלחנן וגולדה שיחיו מרוזוב

לזכות הת' אליהו מנחם מענדל שי קאטשוילי

לרגל יום הולדתו א' מנחם-אב, לשנת הצלחה בכל המצטרך בגשמיות ורוחניות, נדפס ע"י הוריו אהרן ומרים שיחיו קאטשוילי

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

גורלנו. אנו צאנף ואתה רוענו. אנו כרמך ואתה נוטרנו. אנו פעלתך ואתה יוצרנו. אנו רעיתך ואתה דודנו. אנו סגלתך ואתה אלקינו. אנו עמך ואתה מלכנו. אנו מאמירך ואתה מאמירנו.

צמאה הב' שמחת תורה תשי"ח

הי! צמאה לך נפשי כמה לך בשרי...

עך (הי) טי (אתה) דורין (שוטה) מרקו (שם אדם) שטו (מה) טי (אתה) ידיש (נוסע) נ ירמרקו (ליריד) נייע (לא) קופליש (קונה) נייע (לא) פרודיש (מוכר) טולקא (רק) רוביש (עושה) סורקו (בלבול):

הורים יקרים, תושבי כפר חב"ד והסביבה, מוזמנים ל- **כנס חינוך ענק**

יום ראשון כ"ט תמוז תשע"ז (23/7/17) בשעה 21:00 באוהל האירועים בכפר חב"ד

דברי פתיחה

המד"א הרה"ג הרב מאיר שיחי' אשכנזי

כיצד לנהל את סעודת השבת? המחנך הרב פנחס בריאר מחנך ומרצה בין לאומי, מחבר הספר "להתענג"

חסידים, וראה שמזגו לאחד המסכים 'משקה' בכוס שקדם לכן שטה ממנה חברו. נטל הלה את הכוס ושטפה, ורק לאחר מכן שטה ממנה. אבי הקפיד על כך, ובעקבות זאת אמר את המאמר המפורסם 'החלצו'.

כמה שבועות לאחר מכן, אמר הרבי הרש"ב את המאמר פעם נוספת. גם על כך מספר בנו אדמו"ר הרי"צ:

"בשבת בבקר עשינו קדוש בביתי והתכוננו ללכת אחר-כך לסעודת שבת אצל אבי. פתאום נפתחה הדלת ואבי נכנס. אבי אמר: 'באתי אליך לקדוש'. באותה שעה נכח גם החסיד רבי... הוא היה ירא-שמים גדול, נטול פניות אישיות, אבל היה אדם קשה, בלי רחמנות, ובחיוד התיחס בכטול רב לאנשים פשוטים. בוועליז היתה אז מחלקת גדולה, ורבי... התנהג באותה מחלקת בנקשות רבה. ובאותו קדוש אמר הרבי עוד הפעם את המאמר 'החלצו'."

במלאת 127 שנה להלדת אדמו"ר הרש"ב, במוצאי כ' במרחשון תשמ"ח, חלק הרבי נשיא דורנו בידי הקדושות את הקונטרס עם מאמר 'החלצו' שהדפס לרגל תאריה זה.

הרבי בחלקת קונטרס 'החלצו' ליד חדרו הקדוש, במוצאי כ' במרחשון תשמ"ח

שמחת תורה תשי"ז (כי אנו עמך הא')

כי אנו עמך ואתה אלקינו. אנו בניה ואתה אבינו. אנו עבדיך ואתה אדונינו. אנו קהלך ואתה חלקנו. אנו נחלתך ואתה

פְּרָשַׁת 'מִטּוֹת' מְזַכֵּרָה לָנוּ אֶת הַמֶּלֶךְ 'מֹשֶׁה', שֶׁזֶה מִקְלֵמָה מִקְלֵמָה הוּא דֹבֵר קְשִׁיחַ, שְׂאִינוּ נִתֵּן לְכִיפּוּף. וְזֶה מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁעֲלֵינוּ לְהִיטֵב נְחוּשִׁים וְקְשִׁיחִים בְּכָל מָה שֶׁקָּשׁוּר לְקִיּוּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת. לֹא לְהִכְנַע לְפָתוּי הַיָּצָר-הָרַע.

'מִסְעֵי' הַפְּרוּשׁ מְסַעוֹת. וְזֶה מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁעֲלֵינוּ לְנַסֵּעַ וּלְהִתְקַדֵּם כָּל הַעֵת הַלְּאֵה וְהַלְּאֵה. בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְהוֹסִיף עוֹד מִצְוָה וְעוֹד מַעֲשֵׂה טוֹב.

אָבָא/אִמָּא: אֲנַחְנוּ נִדְרָשִׁים לְשַׁלֵּב שְׁנֵי דְבָרִים: מִצַּד אֶחָד, עֲמִידָה אֵיתָנָה וְעִקְשָׁנִית בְּכָל הַנוֹגֵעַ לְקִיּוּם רְצוֹן-ה' וּמִצַּד שְׁנֵי הַתְּקַדְמוֹת מִתְמַדֵּת בְּעַבּוּדַת-ה'.

אֶת שְׁנֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עֲלֵינוּ לַעֲשׂוֹת בְּכָל שְׁלוּשֵׁת הַעֲמוּדִים שֶׁעֲלֵיהֶם הָעוֹלָם עוֹמֵד: תּוֹרָה, תְּפִלָּה וּגְמִילוּת-חֲסָדִים.

אִם נַעֲשֶׂה זֹאת, נִזְכֶּה כָּלֵנוּ תַּכְף וּמִיָּד מִמֶּשׁ לְגֵאֲלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה!

(על-פי 'התוועדות' תשמ"ט, חלק ד', עמ' 71 והלאה)

"החלצו"

בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה תִּרְנ"ט, הַשְּׂמִיעַ הַרְבֵּי הַרְש"ב מֵאֵמֶר חֲסִידוֹת יְסוּדֵי הָעוֹסֵק בְּעֵינָיו אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל וְשִׁלִּילַת הַמַּחְלֶקֶת. מֵאֵמֶר זֶה פּוֹתֵחַ בְּפִסּוּק "הַחֲלִצוּ מֵאִתְּכֶם אֲנָשִׁים לְצַבָּא" שֶׁנֶּאֱמָר לְגַבֵּי מַלְחָמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְיָן, כְּשֶׁהַמֶּלֶךְ 'מִדְיָן' מִתְּפַרְשֵׁת בְּמֵאֵמֶר בְּמוֹכֵן שֶׁל מְדוֹן וּמְרִיבָה, מֵהֶם יֵשׁ לְהִמָּנֵעַ בְּכָל מַחִיר. יֵשׁ לְהַחֲלִיף אֶת הַשְּׂנֵאת חָנָם בְּאֶהְבֵּת חָנָם, הַבָּאָה מִתּוֹךְ בְּטוֹל עֲצָמֵי.

הַסֵּכָה לְאֲמִירָתוֹ עַל-יְדֵי אֲדָמוֹר הַרְש"ב הֵיטָה קְשׁוּרָה בְּמֵאֵרֶע שְׁלֵא 'הַרִיחָה' מִמֶּנּוּ אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל יִתְרָה, כְּפִי שֶׁסָּפֵר אֲדָמוֹר הַרְי"צ:

"פַּעַם (בְּיוֹם שִׁמְחַת תּוֹרָה, הָאֵמֶר) יָשַׁב אָבִי בְּהַתְּעַדוֹת

אָבָא/אִמָּא: מִפְּרָשַׁת 'מִטּוֹת-מִסְעֵי' מְגִיעִים לְפָרֶשֶׁת 'דְּבָרִים' שֶׁאֵף הִיא נִקְרָאת תְּמִיד בְּיָמֵי בֵּין-הַמְּצָרִים.

פְּרָשַׁת דְּבָרִים נִפְתַּחַת בְּמַלִּים "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל".

הַשְּׂמוּשׁ בְּמִלָּה "אֵלֶּה" נַעֲשֶׂה כְּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהַצְבִּיעַ עַל דְּבָרִים גְּלוּיִים וְלוֹמַר עֲלֵיהֶם "אֵלֶּה הַדְּבָרִים!". עַל מָה אֲנַחְנוּ מְצַבִּיעִים כָּאֵן? - עַל דְּבָרֵי מִשָּׁה רַבֵּנוּ ("אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה") שֶׁעֲלָיו נֶאֱמָר, "גּוֹאֵל רָאשׁוֹן הוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן". זֹאת אוֹמֶרֶת, כְּשֶׁם שֶׁמִּשָּׁה רַבֵּנוּ גָּאֵל אוֹתָנוּ מִמְּצָרִים, כֶּף הוּא גַּם (יִתְלַבֵּשׁ בְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה) וְיִגָּאֵל אוֹתָנוּ מִהַגְּלוּת הַנוֹכְחִית.

כַּעַת אֲנַחְנוּ מְכַיְנִים הֵיטֵב אֶת הַקְּשֶׁר שֶׁל שְׁלוֹשׁ הַפְּרָשׁוֹת הַנִּזְכָּרוֹת-לְעֵיל לִיָּמֵי בֵּין-הַמְּצָרִים. פְּרָשׁוֹת אֵלֶּה מְסַפְּרוֹת לָנוּ עַל הַגְּלוּת, עַל הַדְּרָךְ אֶל הַגְּאֻלָּה וְעַל הַגְּאֻלָּה עֲצָמָה, שֶׁתְּבוֹא תַּכְף וּמִיָּד מִמֶּשׁ.

(על-פי 'התוועדות' תשמ"ט, חלק ד', עמ' 64 והלאה)

אָבָא/אִמָּא: עוֹמְדִים אָנוּ בְּיָמֵי בֵּין-הַמְּצָרִים שֶׁבָּהֶם אֲנַחְנוּ נִדְרָשִׁים לְפַעֵל בְּיָתֵר שְׂאֵת לְיִצְיָאָה מְגָלוֹת לְגֵאֲלָה וְלְהַפִּיכַת יָמֵי הַצַּעַר וְהָאֲכָל "לְשִׁשׁוֹן וּלְשִׁמְחָה וּלְמוֹעֲדִים טוֹבִים".

כִּיצַד נַעֲשֶׂה זֹאת?

וּבְכֵן, עֲלֵינוּ לְהִתְבּוֹנֵן בְּפְרָשַׁת הַשְּׁבוּעַ וְלְחִיּוֹת עִם הַהוֹרָאוֹת שֶׁהִיא מְלַמֵּדֵת אוֹתָנוּ.

יְלַד/יְלִדָּה: הַשְּׁבֵת אָנוּ קוֹרְאִים אֶת הַפְּרָשׁוֹת 'מִטּוֹת' וּמִסְעֵי.

✂ _____ ✂

גליון 257 מטות - מסעי

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

כִּי אֵיזָה אָדָם 'גּוֹלָה' לְעִיר-הַמְּקֻלָּט? - אָדָם שֶׁהוּא "מִכָּה נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָה".

הַמַּלִּים "מִכָּה נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָה" רוֹמְזוֹת לְסִבַּת הַגְּלוּת שֶׁלָּנוּ - הַעֲבָרוֹת שֶׁנַּעֲשִׂנוּ לְפָנֵי חֶרֶב־בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ: "נֶפֶשׁ" הִיא הַנֶּפֶשׁ-הָאֱלֹקִית. וְ"מִכָּה נֶפֶשׁ" הַכּוֹנֵה הִיא לְאָדָם שֶׁעוֹבֵר עֲבָרָה וּבְכֶף הוּא כְּאֵלוֹ 'מִכָּה' וְ'הוֹרָג' אֶת הַנֶּפֶשׁ-הָאֱלֹקִית. וּמִכֵּיִן שֶׁכָּל יְהוּדֵי בְּתוֹךְ-תּוֹכּוֹ אֵינוֹ רוֹצֵה לַעֲבֹר עַל רְצוֹן-ה', כְּרוּר שֶׁכְּאֲשֶׁר יְהוּדֵי בְּכָל-זֹאת נִכְשָׁל בְּעֲשִׂית עֲבָרָה, הַדְּרָךְ נַעֲשֶׂה "בְּשִׁגְגָה" בְּלִבְדּוֹ.

זֶהוּ אִם-כֵּן הַקְּשֶׁר בֵּין "מִכָּה נֶפֶשׁ בְּשִׁגְגָה" (שֶׁנֶּאֱמָר לְגַבֵּי הַגְּלוּת לְעִיר-מְקֻלָּט), לְסִבַּת הַגְּלוּת שֶׁלָּנוּ.

אָבָא/אִמָּא: אֵךְ בְּרוּר וּמוֹכֵן שֶׁהַגְּלוּת הִיא שְׁלֵב בְּדֶרֶךְ אֶל הַגְּאֻלָּה. שְׁכּוֹן, בְּזִכּוֹת לְמוֹד הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת, נִזְכֶּה תַּכְף וּמִיָּד מִמֶּשׁ לְצֵאת מִהַגְּלוּת.

וְגַם עֵינָיו זֶה מְרַמֵּז בְּפְרָשַׁתֵּנוּ: בְּתַחֲלַת פְּרָשַׁת 'מִסְעֵי' נֶאֱמָר, "אֵלֶּה מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם". לְאַחַר מִכֵּן מְפָרֵשֶׁת הַתּוֹרָה אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם תַּחֲנוּת בְּמִסְעֵם שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ-מִצְרַיִם לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל.

כִּידוּעַ, 'מִצְרַיִם' מְסַמֵּלֵת גְּבוּלוֹת וּמְצָרִים. דְּהֵינּוּ מִצְבַּ שְׁבוּ הַנֶּפֶשׁ-הָאֱלֹקִית מִתְּקַשָּׁה לְכַטָּא כְּרָאוּי אֶת דְּבִקּוּתָהּ בְּקָדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הַרְדִּיפוֹת שֶׁל הַגּוֹיִים וְהַנְּסִיווֹת הַקְּשִׁים שֶׁל הָעוֹלָם-הַזֶּה - מְגַבִּילִים אוֹתָהּ וּמְצָרִים אֶת צַעֲדֶיהָ.

בְּפְרָשַׁת 'מִסְעֵי' מְסַפֵּרֵת לָנוּ הַתּוֹרָה עַל הַמִּסְעַ הָאֶרֶץ שֶׁלָּנוּ מֵאֶרֶץ-מִצְרַיִם עַד שְׁנַכְנַס לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, בְּגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה.

יְלַד/יְלִדָּה: לָכֵן, כְּאֵמֶר, אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים פְּרָשָׁה זֹאת בְּיָמֵי בֵּין-הַמְּצָרִים, כִּי הִיא מְסַפֵּרֵת לָנוּ וּמְלַמֵּדֵת אוֹתָנוּ עַל הַיִּצְיָאָה מְגָלוֹת (=מִצְרַיִם) לְגֵאֲלָה.

קְרִיאַת פְּרָשׁוֹת מִטּוֹת-מִסְעֵי אֵף חוֹתֶמֶת אֶת סֵפֶר 'בְּמִדְבָר' שֶׁהוּא הַחֲמֵשׁ הַרְבִּיעִי (מִחֲמִשָּׁה-חֲמִשֵּׁי-תּוֹרָה), וְגַם עֵינָיו זֶה קְשׁוּר לִיָּמֵי בֵּין-הַמְּצָרִים:

כִּידוּעַ, הַגְּלוּת הַעֲכָשׁוּיִת נִקְרָאת 'גְּלוּת אָדָם' וְהִיא הַרְבִּיעִית בְּמִסְפָּר. קְדָמוֹ לָהּ 'גְּלוּת מִצְרַיִם', 'גְּלוּת בְּכָל' וְ'גְלוּת יוֹן'. סִיּוּמוֹ שֶׁל הַחֲמֵשׁ הַרְבִּיעִי רוֹמֵז אִם-כֵּן לְסִיּוּמָה שֶׁל הַגְּלוּת הַרְבִּיעִית. וְהוּא גַּם רוֹמֵז לְאַרְבַּע לְשׁוֹנוֹת שֶׁל גֵּאֻלָּה - "וְהוֹצֵאתִי... וְהִצַּלְתִּי... וְגֵאֻלְתִּי... וְלִקְחַתִּי".